

Arrest

nr. 66 196 van 2 september 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. SOUDANT, en van attaché K. ALLYNS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 4 april 2011, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 30 mei 2011, aangetekend verstuurd op dezelfde dag.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Rom uit Peje (Kosovo). U verklaart het staatsburgerschap van Kosovo te bezitten. U hebt last van een "slechte" bloeddruk, u hebt allerlei ziektes, en uw maag doet veel pijn. Ook uw zoon F. D.(O.V. X // X) is ziek. Jullie zijn gevlucht uit Kosovo omdat uw zoon F. D. (O.V. X // X) geslagen was. Er zijn mensen 3 keer bij jullie thuis binnen gevallen. Ze hebben uw zoon geslagen. Het gezicht van uw zoon zag volledig blauw. Als u dat zag, viel u flauw. De laatste keer dat ze kwamen, zegden die personen dat ze uw zoon zouden "slachten" als jullie het huis niet zouden verlaten. De Albanezen vielen jullie constant lastig. Éénmaal hebben ze uw zoon zand laten vullen en transporteren. Uw zoon werd dan ook geslagen. Uw schoondochter K.S.(O.V. X // X) werd bij de tweede

inval neergestoken. Ze is dan niet naar het ziekenhuis gegaan omdat jullie niet buiten durfden omwille van de Albanezen. Jullie dienden geen klacht in, omdat jullie niet buiten durfden omwille van de Albanezen.

U verliet Kosovo op 2 april 2011 en u reisde met verschillende auto's richting België. U kwam in België aan op 4 april 2011 in het gezelschap van uw 4 minderjarige kleinkinderen, in het gezelschap van uw zoon F. D. (O.V. 6.793.740 // 11/13907), in het gezelschap van uw schoondochter K.S. (O.V. 6.793.742 // 11/13908) en in het gezelschap van uw schoonzus D.K.(O.V.6.793.768 // 11/13915), en u diende op dezelfde dag een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde een geboorteakte van uzelf, en een document "Planète excil" neer.

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is en werden in diverse regio's van Kosovo reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld;
- uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt tevens dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld;
- er kan ernstig getwijfeld worden aan de verklaringen van verzoekster in verband met de problemen die zij zou gekend hebben met etnische Albanezen en waarover geen informatie voorhanden is;
- verzoekster heeft de onmogelijkheid om bescherming van lokale en/of internationale autoriteiten te krijgen in Kosovo niet aannemelijk weten maken.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar zoon (F.D.). Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar zoon.

2.2. De Raad heeft in zijn arrest nr. 66 194 van 2 september 2011 aan verzoeksters' zoon de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan zich niet vinden in de motivering van de bestreden beslissing en werpt op dat de stellingen van het Commissariaat-generaal in schril contrast staan met de beschrijving van de situatie door UNHCR. Verzoeker citeert uit de Eligibility Guidelines voor Kosovo van 9 november 2009 en leidt hieruit af dat er allerminst sprake is van een significante verbetering in de situatie van de Roma. Gelet op deze informatie meent verzoeker dan ook dat zijn relaas geenszins onaannemelijk is en volhardt hij in de discriminaties en mishandelingen die hij en zijn familieleden omwille van hun etnische origine hebben meegemaakt.

Verzoeker merkt op dat tegen de achtergrond van deze algemene discriminatie door de Albanese meerderheidsbevolking het ondenkbaar is dat de Kosovaarse politie (samengesteld uit etnische Albanezen) hulp zou bieden aan verzoeker. Bovendien merkt verzoeker op dat zijn belagers ermee dreigden wraak te nemen indien hij melding zou maken van de feiten zodat het volgens verzoeker normaal is dat hij geen bescherming heeft gezocht bij de lokale autoriteiten. Verzoeker meent verder dat de stelling dat internationale bescherming pas kan worden verkregen als de nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput niet absoluut is en wegvalt wanneer men geen beroep kan of wil doen op de beschermende instanties. Verzoeker benadrukt dat het bovendien zeer onwaarschijnlijk is dat de Kosovaarse autoriteiten een effectieve bescherming hadden kunnen bieden en verwijst hiervoor opnieuw naar een passage uit de Eligibility Guidelines voor Kosovo van 9 november 2009.

2.2. De Raad treedt verwerende partij bij waar deze stelt dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker en zijn familie het slachtoffer zouden geweest zijn van verschillende aanvallen door etnische Albanezen die ook nog eens onopgemerkt zouden zijn gebleven. De verklaringen van verzoeker stroken immers niet met de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Verzoeker verwijst naar het rapport van UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* van 9 november 2009. Dit rapport verwijst naar de algemene situatie van alle minderheidsgroepen (waaronder niet enkel RAE maar ook Kosovaarse Serviërs in de gebieden ten zuiden van de Ibar, Kosovaarse Albanezen in de gebieden ten noorden van de Ibar, Bosniaks, Turken, Gorani, en Kroaten) zonder hierbij te verduidelijken over welke regio in Kosovo en/of over welke minderheidsgroep het gaat. De informatie toegevoegd aan het administratief dossier bekijkt daarentegen specifiek de situatie gemeente per gemeente en is gebaseerd op contacten met vertegenwoordigers van diverse internationale actoren alsook met vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Bovendien dateren de bronnen waarnaar wordt verwezen in de *Eligibility Guidelines* vaak van 2007 en 2008, terwijl de bronnen gebruikt door het Commissariaat-generaal van recentere datum zijn. Het UNHCR-rapport waarnaar verzoeker verwijst benadrukt hoe dan ook dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in dezelfde zin in een arrest dat gewezen werd door de Algemene Vergadering op 24 juni 2010. Ook in dit arrest wordt nadrukkelijk de benadering van de UNHCR (en bij uitbreiding van het Commissariaat-generaal) onderschreven (CCE, n° 45 396, 24 juni 2010).

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de regio Pejë. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt (laatste update 14 maart 2011) het volgende (administratief dossier stuk 18, 14-15 en 21-23): "In de regio Pejë/Pec is de veiligheidssituatie voor de RAE-gemeenschappen bevredigend. In de regio is er slechts één veiligheidsincident gemeld dat gericht was tegen de Romagemeenschap (...). De Roma verplaatsen zich over het algemeen vrij binnen de regio en veel van hen reizen regelmatig naar andere gebieden van Kosovo (...). Er werken twee Roma voor de Kosovaarse politie in de stad Pejë/Pec. Drie Roma zijn in dienst van de Kosovaarse veiligheidstroepen. De Roma gemeenschap heeft vertrouwen in en prijst het systeem van de buurt politie in de gehele regio (...). De Roma zijn vertegenwoordigd in de gemeentelijke veiligheidsraad van Pejë/Pec en in het 'Bureau van de gemeenschappen' (...). RAE kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie (...). De Roma ondervinden geen belangrijke belemmeringen in hun toegang tot het gerechtelijk systeem (...). Het bureau van de gemeenschappen van Pejë/Pec helpt de Roma bij het indienen van een klacht bij de politie of de rechtbanken en maakt tevens de Roma bewust van de mogelijkheden van diensten voor gratis rechtsbijstand. Volgens de lokale Roma-vertegenwoordigers is er geen sprake van discriminatie in hun toegang tot het gerechtelijk systeem (...)". De commissaris-generaal heeft in de motivering van de bestreden beslissing geenszins uitdrukkelijk gesteld dat zich nergens in Kosovo nog veiligheidsincidenten voordoen waarbij minderheidsgroepen kunnen betrokken zijn. De verwerende partij kan ook worden gevolgd waar zij stelt dat uit de loutere vermelding van veiligheidsincidenten en geweldsincidenten waarbij Roma betrokken waren niet zonder meer kan worden besloten dat het etnisch geïnspireerde incidenten betrof.

Daarnaast wees de commissaris-generaal er terecht op dat zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekers verklaringen over zijn problemen met etnische Albanezen geloofwaardig zouden zijn, quod non, hij gelet op de beschikbare informatie van het Commissariaat-generaal niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in de onmogelijkheid verkeerde om de bescherming in te roepen van de aanwezige autoriteiten. Waar verzoeker aanvoert dat de Kosovaarse politie enkel zou samengesteld zijn uit etnische Albanezen, merkt de Raad op dat dit niet strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat wat de regio Pejë betreft er verschillende Roma zijn tewerkgesteld zowel bij de politie als bij de Kosovaarse veiligheidstroepen, en dat er vertegenwoordigers zetelen van de Roma in de gemeentelijke veiligheidsraad en in het "Bureau van de gemeenschappen" zodat het onwaarschijnlijk zou zijn dat verzoeker geen gehoor zou gevonden hebben bij deze vertegenwoordigers van zijn eigen gemeenschap. Verzoekers bewering dat men wraak zou nemen indien hij zich tot de politie of de internationale autoriteiten zou wenden is geen afdoende verklaring voor het niet inroepen van bescherming bij de overheden in zijn herkomstland.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. “

2.3. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij moet vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER